

räddning, vederfående. *Gifva något f-l*, bortkasta allt hopp om att vinna eller kunna bibehålla, återfå något. — *Syn.* Borta, Sin kos, Borttappad. — Brukas för öfrigt adjektivt i följande bemärkelser: a) Till seder och karakter förderfvad. *Den f-e sonen*. — b) Olycklig, utan hopp om räddning. *Han är en f. människa*. — c) Endast för tillfället, i största hast gjord, tilldessa man hunnit få bättre. — *Syn.* Provisorisk, Provisionel. — d) (tekn.) *F-e hufvudet*, öfvermetall vid kanon- och andra gjutningar, som sedan afskåres ifrån det gjutna.

FÖRLORADT, adv. Säges om något, som endast för tillfället, i största hast och utan all noggrannhet göres. *Sy f*, tråckla ihop.

FÖRLORANDE, n. 4. Händelsen, omständigheten, att något förloras. — I allmänhet brukas *Förlust*.

FÖRLORBAR, a. 2. (föga brukl.) Som kan förloras.

FÖRLOSSA, förlå'ssa, v. a. 1. Egentl.: Göra lös ifrån band, fångsel. 1) Befria från tvång, lidande. *Döden f-r oss ifrån allt ondt, ifrån all smärta, från allt denna verdens elände*. — *Syn.* Se *Befria*. — 2) Se *Förlösa*.

FÖRLOSSANDE, n. 4. Händelsen, omständigheten, att någon förlössas.

FÖRLOSSARE, m. 3. 1) Den, som förlössar eller förlössat någon. — *Syn.* Se *Befriare*. — 2) (i biblisk och kyrklig stil) Benämning på Kristus, såsom verdens frälsare. *Christus är människoslågtets f*. — *Syn.* Se *Frälsare*.

FÖRLOSSNING, f. 2. 1) Se *Förlossande*. *F. ifrån nöd, elände, smärta, lidande*. — *Syn.* Se *Befrielse*. — 2) (i kyrklig stil) Befrielse ur syndens och djefvulens våld genom tron på Kristus. — 3) En hafvande kvinnas entledigande från fostret. — *Syn.* *Förlösning*, *Börd*.

FÖRLOSSNINGSKONST, f. sing. Konsten att förlösa hafvande kvinnor.

FÖRLOSSNINGS-VETENSKAP, f. sing. Läran om förlösningskonsten.

FÖRLOSSNINGSVÄRKAR, m. 2. pl. Se *Barnvärcar*.

FÖRLOTT, förlå'tt, m. 3. Lott, som någon vid skifte äger att före sjelfva delningen utgå, utom den lott, som honom dervid tillkommer.

FÖRLUPEN, förlupånn, a. 2. ähüt. — *et.* Som lupit bort, rymt. *En f. munk*. — *Syn.* *Förrymd*.

FÖRLUST, f. 3. 1) Händelsen, omständigheten, att något förloras. a) *F-en af lif och gods. Lida en f, stora f-er. Vid f. af sin rättighet, med äfventyr att förlora &c. Det är förbudet vid varans f., vid lifvets f.* — b) *F-en af en öm maka nedslag honom djupt*. — c) *F. af halsa och krafter. F. af aktning och förtroende*. — d) *F-en af en hatt, som kommit bort*. — e) *Jemnvigtens f. F-en af allt hopp*. — f) *F. af tid kan ej lätt ersättas*. — g) *F-en af en batalj, en process*. — h) *Han säljer med f., under inköpspriset. Sitta i f., halva gjort f. på något*. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: *Penning-, Tidsförlust, m. fl.* — *Syn.* *Afbräck, Skada, Afbränning, Bekostnad*. — 2) Hvad som förloras. *Hans f. på denna spekulation gick till icke mindre än 1000 r.dr. Fiendens f. i detta fällslag var ganska anseilig*.

FÖRLUSTA, förlūssta, v. a. 1. Roa genom tillställda nöjen. *Stadens invånare hade gjort stora tillställningar, för att f. de kongliga. F. sinnet, mundra sinnet*. — *Syn.* Se *Roa*. —

F. sig, v. r. Roa sig med något nöje. *F. sig med musik, dans, o. s. v.*

FÖRLUSTANDE, n. 4. 1) Roande medelst nöjen. — 2) Se *Förlustelse*.

FÖRLUSTELSE, f. 3. 1) Se *Förlustande*. *Sörja för en persons f.* — 2) Större nöje, som tillställes, för att roa. *Offentliga, enskilda f-r. F-rna vid kröningen*. — *Syn.* Se *Nöje*.

FÖRLUSTIG, a. 2. Som förlorar eller förlorat något, beröfvad. *Göra (en något) f.*, beröfva. *Blifva, göra sig (något) f.*, förlora. *Vara (något) f.*, hafva förlorat. *Göra sig f. en persons förtroende*, mista det genom eget förvållande.

FÖRLUTERA, förlutera, v. a. 1. Se *Lutera*.

FÖRLYFTA, förl'yfta, v. r. 2. Skada sig genom lyftning.

FÖRLYFTNING, f. 2. Händelsen, då man förlyfter sig.

FÖRLÅF, **FÖRLÅFVA**, se *Förlöf, Förlofva*.

FÖRLÅT, förlå't, m. 3. (bibl.) Se *Förhänge*. *F-en i templet*, förhänge framför det allra heligaste i Jerusalems tempel. — Brukas stundom äfv. i skämtsamt stil. — *Syn.* *Ridå, Förhänge*.

FÖRLÅTA, förlå'ta, v. a. 3. (böjes som *Låta*: har i part. pass. *Förlåten*) 1) (ursprungl.) Öfvergifva, lemna; låta blifva, lemna ogjort. *Gud f-ter* (bem. 2) *icke synderna, utan det är människans, som genom Guds nåd f-ter dem* (afstår derifrån). Denna bem. är numera föråldrad. — 2) Öfvergifva, upphöra med sin ovilja, vrede mot en person för någon dess handling, hvarigenom han förorsakat denna ovilja. *F. en något. Jag f-ter dig det för din svaghets skull. Förlått mig det, jag ber. Kristne böra f. hvarandra. Gud f-te mig!* äfv. *Gud f-te mig mina synder!* uttryck, som ofta brukas i det lägre samtalsspråket, stundom äfven skämtvis i skrift, för att be-teckna öfverraskning, förundran eller gifva starkare uttryck åt meningen, t. ex.: *Gud f-te mig, tror jag icke ni vågar motsäga mig!* — *Förlått mig!* eller blott *Förlåt!* höfligt uttryck, hvarmed i samtal en rättelse, motsägelse, invändning o. s. v. åtföljes, för att tillkännagifva, att afsigten icke är att sära, t. ex.: *F. mig, det gick ej så till. F., att jag faller er i talet*. Användes äfv. ofta i sarkastisk eller ironisk ton. — *Syn.* *Tillgifva, Benåda, Gifva nåd*. — *F. sig*, v. r. (föråldr.) Förlåta sig. *F-ter eder icke uppå förstar, icke uppå herrar*. — *Förlåtande*, n. 4.

FÖRLÅTELIG, se *Förtållig*.

FÖRLÅTELSE, f. 3. Öfvergifvande af den ovilja, vrede, man hyst emot en person, för någon dess handling, hvarigenom han väckt denna ovilja. *Bedja någon om f. för något. Få, vinna, erhålla f. för något. Syndernas f.*, upphörandet af Guds ovilja mot någon för dess synder (enligt annan tolkning: syndens öfvergifvande genom Guds nåd). — I samtalstil brukas ganska allmänt uttrycken: *Jag ber om f.*, eller *Om f., jag ber!* eller blott *Om f.!* i samma mening som *Förlåt mig!* (se *Förlåta*, 2), t. ex.: *Om f., min herre, ni har deruti orått*. — *Syn.* *Tillgifvelse, Nåd, Benådning*.

FÖRLÅTLIG, a. 2. Som kan förlåtas, förtjenar att förlåtas. *En f. synd. Ett ganska f-t misstag*. — *Syn.* *Ursåktlig*. — *Förlåtlighet*, f. 3.

FÖRLÅGEN, förlå'gånn, a. 2. neutr. — *et.* (t. verlegen) Som är i ett tillstånd af förlågenhet (se d. o.). *Blifva f. Han såg ganska f. ut. F. för svar, som icke vet, hvad man skall svara. Göra en flicka f.* — *Syn.* *Brydd, Förbryllad, Flat, Skamflat, Handfallen, Försagd, Förvirrad*.